

kmdr Henryk NITNER

Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej, SHM RP

MIĘDZYNARODOWA DZIAŁALNOŚĆ HYDROGRAFICZNA w 2009 ROKU

1. PRZEDSIĘWZIĘCIA W RAMACH IMO

1.1. 86. sesja Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego (MSC) – odbywała się w dniach od 27 maja do 6 czerwca 2009 roku, w siedzibie IMO w Londynie. Podjęto m.in. następujące ustalenia:

– Przyjęto poprawione wytyczne w sprawie zwalczania piractwa na morzu, biorąc pod uwagę stale występujące ataki na statki (w 2008 roku liczba takich ataków wynosiła 306, wobec 282 w roku 2008), szczególnie na wodach somalijskich i Zatoki Adeńskiej. Przyjęto poprawioną wersję wytycznych w tej sprawie, zarówno dla państw jak i dla właścicieli i operatorów statków, a także wytyczne dla kapitanów i załóg statków. Należy zauważyć, iż MSC nie zachęca, aby wyposażać załogi w broń palną – marynarze są zwykle cywilami i musieli by przechodzić specjalne szkolenie, ponadto, posiadanie broni może stanowić dodatkowe przesłanki do wystąpienia ryzyka bardziej tragicznych skutków takowych aktów, gdyż atakujący będą wówczas chcieli wykorzystywać więcej broni i bardziej niebezpieczne uzbrojenie, co ostatecznie spowoduje eskalację zagrożenia. Może to znacząco zwiększyć ryzyko dla statków, szczególnie przewożących ładunki łatwopalne i niebezpieczne. Wykorzystanie personelu nieuzbrojonego jest indywidualną sprawą armatorów i właścicieli statków. Zaokrętowanie uzbrojonego personelu ochrony (autoryzowanego przez właściwe władze rządowe), powinno być przedmiotem legislacji i polityki państwa bandery, które winno konsultować rozwiązania tej sprawy z armatorami, operatorami i właścicielami statków.

– Zaadoptowano poprawki do Konwencji SOLAS, umożliwiające wprowadzenie obowiązku wyposażenia statków w systemy obrazowania elektronicznej mapy i informacji nawigacyjnej (ECDIS – *Electronic Chart Display and Information System*) oraz systemu alarmowe wachty nawigacyjnej (BNWAS – *Bridge Navigational Watch Alarm Systems*).

– MSC przyjął informacje o aktualnym statusie implementacji Systemu Dalekosieżnej Identyfikacji i Śledzenia Statków (LRIT), w tym rezultaty 7. Sesji Grupy Roboczej LRIT, która to sesja odbyła się w marcu. LRIT, zgodnie z poprzednimi decyzjami MSC winien być produkowany i wdrażany przez państwa Konwencji SOLAS od 1 stycznia 2009 roku. Niektóre Centra Danych LRIT SA ciągle w fazie organizowania i testowania, co powinno zakończyć się do końca września 2009. W tym czasie powinny być ustalone

procedury i zasady wymiany informacji pomiędzy poszczególnymi centrami. MSC zaaprobował także wytyczne w zakresie sprawdzania i certyfikacji statków pod względem wymagań dla transmisji informacji LRIT, a także wytyczne dla służb poszukiwania i ratownictwa w zakresie pozyskiwania informacji LRIT. Opracowano także specjalny list do całej Organizacji w sprawie informowania o procesie budowy, integracji i statusie operacyjnym LRIT i Centrów Danych.

– MSC zaakceptował podręcznik w zakresie informacji bezpieczeństwa Morskiego (MSI), będący wspólnym dokumentem IMO, IHO i WMO.

– Przyjęto poprawki do dokumentu IAMSAR (*International Aeronautical and Maritime Search and Rescue*).

Następna, 87. Sesja MSC odbędzie się w maju 2010 roku.

1.2. 55. sesja Podkomitetu Nawigacji (NAV) Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego (MSC) Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) odbyła się w siedzibie IMO w Londynie, w dniach od 27 do 31 lipca. Sesje NAV odbywają się każdego roku. Polskę reprezentuje delegacja Ministerstwa Infrastruktury, wspierana ekspertami urzędów morskich, uczelni i BHMW. Podczas tego spotkania delegacji polskiej przewodniczył pan Ryszard Wawruch, przewodniczący Sekcji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Krajowego Ośrodka ds. IMO, pracownik Akademii Morskiej w Gdyni.

W obradach 55. sesji Podkomitetu NAV wzięły udział delegacje 64 państw-członków IMO, delegacja członka stowarzyszonego – Hongkongu-Chin, obserwatorzy z WMO (agencji ONZ) oraz 31 organizacji międzyrządowych i pozarządowych. Obradom przewodniczył Przewodniczący Podkomitetu ds. Bezpieczeństwa Żeglugi – J. M. Sollosi z USA. Obrady toczyły się podczas sesji plenarnych (cały okres trwania konferencji) oraz równoległe w trzech grupach roboczych i dwóch 2 grupach redakcyjnych, opracowujących poszczególne zagadnienia szczegółowe. W czasie pierwszej sesji plenarnej obecny był Sekretarz Generalny IMO, pan E. Mitropulos.

Program sesji plenarnych i roboczych obejmował szereg zagadnień z zakresu bezpieczeństwa nawigacyjnego żeglugi. Do głównych omawianych punktów należały:

- Stanowisko Podkomitetu NAV wobec decyzji innych organów IMO;
- Wytyczne dla zintegrowanych systemów mostka (IBS) i wymagania techniczno-eksploatacyjne dla systemu zarządzania alarmami na mostku;
- Trasy i systemy żeglugowe, systemy zgłaszania statków oraz zagadnienia z nimi związane;
- Wytyczne rozpatrywania wniosków o ustanowienie stref bezpieczeństwa większych niż 500 m wokół sztucznych wysp, instalacji i konstrukcji położonych w EEZ;
- Zmiany wymagań techniczno-eksploatacyjnych dla VDR i S-VDR (rejestratory podróży, „czarne skrzynki”);

- Opracowanie procedur aktualizacji oprogramowania statkowych urządzeń nawigacyjnych i komunikacyjnych;
- Kodeks przeprowadzania akcji demonstracyjnych przeciwko statkom na pełnym morzu;
- Rozwój planu wprowadzenia strategii e-nawigacji;
- Wytyczne na temat rozmieszczenia i ergonomicznego projektowania centrów bezpieczeństwa na statkach pasażerskich;
- Poprawa bezpieczeństwa przyjmowania/zdawania pilota;
- Raport końcowy dla Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego (MSC) IMO.

Podczas końcowej sesji plenarnej rozpatrzono i przyjęto sprawozdania powołanych grup roboczych i grup redakcyjnych oraz dokumenty przez nie opracowane.

Wśród tych zagadnień omówiono m.in.:

1. Trasy żeglugowe i systemy meldunkowe

W tym rozpatrywanym każdego roku punkcie, państwa przedstawiają propozycje utworzenia lub poprawienia istniejących systemów ruchu, tras żeglugowych, torów wodnych i obszarów zamkniętych. Procedura przewiduje zgłoszenie takiej propozycji na sesję plenarną, a po wstępnym przyjęciu przez Podkomitet, szczegółowym jej rozważeniu przez Grupę Roboczą, która ostatecznie rekomenduje ponownie Podkomitetowi na jednej z sesji plenarnych przyjęcie (lub nie) proponowanych rozwiązań.

Ostatecznie Podkomitet NAV przyjął w tym zakresie m.in.:

– Wspólną propozycję Danii, Niemiec i Polski - ustanowienia nowych systemów ograniczenia ruchu statków TSS „Adlergrund” i TSS „Słupska Bank” w południowej części Morza Bałtyckiego (propozycję przedstawił na sesji plenarnej pan Bogdan Rojek);

– trzy TSS: „West Klintehamn”, „South Midsjöbankarna” i „South Hoburgsbank” wokół szwedzkiej Wyspy Gotland na Morzu Bałtyckim wraz z propozycją zmiany nazwy istniejącego TSS „Off Gotland Island” na „North Hoburgsbank”;

– zmiany w istniejących TSS „Off Kalbadagrund Lighthouse”, „Off Porkkala Lighthouse” i „Off Hankoniemi Peninsula” w Zatoce Fińskiej – poprzez zmiany w kształcie pasów ruchu i dodanie nowego rejonu podwyższonej uwagi w celu zwiększenia bezpieczeństwa żeglugi w rejonie przecinania się tras statków;

– nową trasę dwukierunkową „Salvorev” na północ od Gotlandii u wybrzeży Szwecji.

Te zaakceptowane przez Podkomitet NAV propozycje zostaną przedstawione Komitetowi Bezpieczeństwa Morskiego (MSC) na jego najbliższym posiedzeniu i zaczną obowiązywać 6 miesięcy po ich przyjęciu przez Komitet.

2. Nowelizacja wytycznych dla systemów mostka zintegrowanego (IBS), wraz w wymaganiami dla alarmów na mostku.

Jeszcze na 51. sesji NAV została powołana korespondencyjna grupa robocza ds. INS i IBS (*IMO Correspondence Group on INS and IBS*), w której pracach czynny udział brali przedstawiciele Polski – prof. R. Wawruch i prof. A. Weintrit. Aktualnie rozpatrywane zagadnienia stanowią ostatni etap prac tej grupy. Na spotkaniach roboczych grupa ostatecznie przyjęła m.in.:

- Projekt okólnika SN/Circ. „Wytyczne dla urządzeń i systemów mostka nawigacyjnego, ich rozmieszczenia i integracji” i zastąpienie nim aktualnych zaleceń techniczno-eksploatacyjnych dla IBS określonych w rezolucji MSC.64(67), przywołanej w przepisach V/15 i V/19 Konwencji SOLAS;

- Projekt rezolucji MSC dotyczącej wymagań techniczno-eksploatacyjnych dla systemu zarządzającego alarmami na mostku;

- Propozycja wystąpienia do MSC o umieszczenie w planie pracy Podkomitetu NAV nowego tematu „Wytyczne dotyczące nadawania głosem wiadomości o alertach”.

Podkomitet NAV zaakceptował te propozycje grupy.

3. Kodeks przeprowadzania akcji protestacyjnych przeciwko statkom na morzu pełnym

Zagadnienie to od kilku lat jest w programie spotkań NAV. Zdanie opracowania Kodeksu przeprowadzania akcji demonstracyjnych przeciwko statkom na pełnym morzu wprowadzono do planów pracy Podkomitetów (NAV) i FSI decyzją 82. sesji MSC (2206 r.). Nastąpiło to jako efekt wystąpienia Japonii, wskazującego na poważne incydenty i wypadki które miały miejsce podczas akcji protestacyjnych przeprowadzanych przez aktywistów organizacji pozarządowych w stosunku do statków poławiających wieloryby i foki na morzu pełnym. Japonia złożyła propozycję Kodeksu, który miałby zabezpieczyć kwestie bezpieczeństwa załóg i nawigacji podczas przeprowadzania takich akcji protestacyjnych. Na 54. sesji NAV (w 2008 roku) opracowano propozycję kodeksu, zaakceptowaną też na 17 sesji Podkomitetu FSI. Organizacja Greenpeace oraz Międzynarodowa Organizacja Wielorybnicza domagają się, aby rozszerzyć postanowienia Kodeksu przeprowadzania akcji demonstracyjnych przeciwko statkom na pełnym morzu, również na akcje podejmowane na morzu terytorialnym lub w porcie. Japonia, z kolei nadal podtrzymuje opinię, iż akcje protestacyjne podejmowane przez te organizacje mają charakter piracki.

4. Opracowanie strategii e-nawigacji

Zagadnienie e-nawigacji stało się jednym z głównych problemów, którym zajmowano się podczas kilku sesji plenarnych a także obrad oddzielnej grupy roboczej. Podczas poprzedniej sesji Podkomitetu uzgodniono, iż pierwszym etapem rozwoju strategii powinna być identyfikacja potencjalnych użytkowników i ich wymagań. Następnie należy określić grupy i funkcje, bądź serwisy, które będą potrzebne, aby spełnić tak określone wymagania użytkowe,

bazując na zorganizowanej, systematycznej i łatwej do określenia metodologii, która powiąże funkcje z konkretnymi efektami operacyjnymi. Dokonano już pierwszej identyfikacji rodzajów potencjalnych użytkowników e-nawigacji, zarówno pływających jak i lądowych, a także identyfikacji potrzeb dla typowych statków podlegających Konwencji SOLAS oraz kompetentnych władz lądowych. Te pierwsze kroki i strategię działania zaakceptował MSC na 85 sesji (w 1998 roku). Dotychczasowe analizy, projekty badawcze i prace grupy roboczej pozwalają na sformułowanie następujących wniosków szczegółowych:

- istnieje potrzeba standaryzacji i harmonizacji procedur raportowania w celu uniknięcia dublowania zgłoszeń,
- marynarze (nawigatorzy) popierają uzyskanie funkcjonalnej możliwości prezentacji informacji otrzymanej poprzez środki łączności bezpośrednio na monitorze nawigacyjnym, aby wspierać proces podejmowania decyzji w zakresie bezpieczeństwa nawigacji,
- podczas procesu rozwoju i implementacji e-nawigacji istotnym jest, aby powstały procedury uaktualniania wymagań,
- występuje znacząca potrzeba uzyskania interoperacyjności pomiędzy systemami statkowymi i lądowymi,
- użytkownicy statkowi i lądowi oraz inne odpowiednie instytucje powinny mieć swój udział w rozwoju e-nawigacji,
- na obecnym etapie rozwoju dość dobrze zdefiniowane są wymagania użytkowników statkowych, natomiast wymagania dla systemów lądowych muszą być jeszcze doprecyzowane.

Grupa robocza uznała, że dla określenia potrzeb użytkowników lądowych, należy zapewnić koordynację działań odpowiednich organizacji i władz, celem identyfikacji wszystkich dostawców danych (*data providers*) i ich użytkowników (*data users*) oraz opracowania jednolitej koncepcji systemu. W dotychczasowych pracach istotne uwagi zgłaszali także obserwatorzy z organizacji i stowarzyszeń międzynarodowych, głównie IALA, która zgłosiła chęć udziału w pracach planowanej grupy korespondencyjnej.

W końcowym raporcie grupy roboczej dla Podkomitetu NAV zaproponowano:

- przyjęcie szczegółowych wymagań użytkowników statkowych i ich priorytetów oraz korektę tego zestawu wymagań, w miarę pojawiających się potrzeb,
- rozwinięcie szczegółowych wymagań użytkowników systemów brzegowych, biorąc pod uwagę wskazania wypracowane przez IALA i inne organizacje oraz określenie ich priorytetów,
- zidentyfikowanie funkcji i serwisów, niezbędnych dla spełnienia wymagań systemów statkowych i lądowych w sposób zharmonizowany i holistyczny,
- przyjęcie założenia, iż konieczna będzie weryfikacja i uaktualnianie potrzeb użytkowników podczas wdrażania strategii e-nawigacji,

- zatwierdzenie zagadnień przekazanych do rozpatrzenia grupie korespondencyjnej w celu rozbudowywania wdrażania strategii e-nawigacji.

Powyższe propozycje grupy roboczej zostały następnie przyjęte na sesji plenarnej NAV.

5. Pozostałe zagadnienia

- Podkomitet przyjął do wiadomości informację USA na temat systemu GPS – delegat USA poinformował o działaniach podejmowanych przez to państwo celem zapewnienia niezawodności działania systemu GPS obecnie i w realnej przyszłości;

- Przedstawiciel Wysp Cooka poinformował Podkomitet, że elektroniczne mapy nawigacyjne (ENC) dla rejonu Południowego Pacyfiku będą dostępne przed datą wprowadzenia obowiązku posiadania przez statki ECDIS i podziękował za pracę IHO oraz służbom hydrograficznym Wielkiej Brytanii i Francji;

- Na 55. Sesję NAV zgłoszono propozycję zastąpienia określeń „Decca” i „Loran” określeniem ogólniejszym, zgodnie z sugestią Podkomitetu STW. Wstępne propozycje obejmowały następujące terminy: „naziemny system radionawigacyjny” (*terrestrial radionavigation system*), „naziemny system nawigacji” (*terrestrial navigation system*) oraz „hiperboliczny system nawigacji” (*hyperbolic navigation system*). Podczas dyskusji przedstawiciel IHO zaproponował, aby nowy, ogólny termin dla tych systemów radionawigacyjnych był zbliżony lub pokrywał się z terminem, który już jest ujęty w „Słowniku Hydrograficznym” IHO (*IHO Hydrographic Dictionary*) – „elektroniczny system określania pozycji” (*electronic position fixing system*), z ewentualnym dodaniem określenia „*terrestrial based*”. Ostatecznie zaproponowano i przyjęto termin: „naziemny elektroniczny system określania pozycji” (*terrestrial electronic position fixing system*).

6. Wybory przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Podkomitetu NAV

Podkomitet dokonał ponownego wyboru przez aklamację J. M. Sollosiego (USA) na stanowisko przewodniczącego i Raja Datuk Malika (Malezja) na stanowisko wiceprzewodniczącego na rok 2010.

1.3. Światowy Dzień Morza 2009 – Każdego roku IMO świętuje Światowy Dzień Morza, zwykle w ostatnim tygodniu września (szczegółowa data jest ustalana w każdym państwie oddzielnie). Każdego roku ustalane jest hasło przewodnie. Obchody mają zwrócić uwagę na poszczególne aspekty bezpieczeństwa na morzu i ochrony środowiska morskiego, a więc na podstawowe aspekty działalności IMO. Hasło Światowego Dnia Morza w 2009 to: **Zmiany klimatyczne wyzwaniem również dla IMO.**

Rys. 1. Logo Światowego Dnia Morza 2009

IMO wykazuje dużą aktywność na polu ochrony środowiska morskiego przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez żeglugę; w grudniu 2003 roku Zgromadzenie Ogólne IMO przyjęło rezolucję w sprawie redukcji emisji gazów cieplarnianych emitowanych przez statki (A.962(23) – *IMO Policies and Practices related to the Reduction of Greenhouse Gas Emissions from Ships*), działa specjalny komitet (MEPC – *Marine Environment Protection Committee*), który wypracowuje specjalne wytyczne i zalecenia, dotyczące zarówno spraw konstrukcyjnych i technicznych statków, jak i operacyjnego zarządzania żeglugą. Obecnie IMO uważa, iż jako specjalizowana agencja organizująca procedury żeglugi światowej, odgrywa także istotną rolę w kierunku zapewnienia, aby żegluga międzynarodowa nie powodowała nadmiernego ryzyka dla środowiska morskiego. Przyjęcie tegorocznego hasła Światowego Dnia Morza jest także najlepszym dowodem, że IMO, zgodnie ze słowami Sekretarza Generalnego, „przechodzi od słów do czynów”, usilnie dążąc do ograniczenia i redukcji emisji gazów cieplarnianych przez żeglugę międzynarodową (szacowanych obecnie na 2,7% globalnej emisji). Przyjęty przez IMO plan działania, wynikający z kolei z Protokołu z Kyoto, miał być przedstawiony na konferencji w Kopenhadze (w grudniu 2009).

Natomiast formalnie gospodarzem Światowego Dnia Morza 2009 były Stany Zjednoczone. Główne przedsięwzięcia, w których partycypowało szereg agencji federalnych związanych z morzem i ochroną środowiska morskiego (głównie zaś Straż Ochrony Wybrzeża USA i Narodowa Administracja Oceaniczna i Atmosferyczna NOAA), odbyły się w Nowym Yorku, w dniach 16-18 października. Jednocześnie, z okazji tego dnia, odbyły się różnorodne przedsięwzięcia w szeregu portów USA, organizowane przez administracje portowe.

Fot. 1. Obchody WMD-2009 w Nowym Yorku; od lewej stoją: David Matsuda z Administracji Morskiej USA, admirał Thad Allen, komendant US Coast Guard, Efthimios Mitropoulos, Sekretarz Generalny IMO, Miguel Palomares, Dyrektor Departamentu Środowiska Morskiego IMO, kontradm. Phillip Kenul, NOAA. [<http://www.flickr.com/photos/>]

Również w Polsce odbyły się imprezy związane ze Światowym Dniem Morza. Dzień ten, na poziomie centralnym, uświęcony został poprzez wystawę malarstwa marynistycznego oraz zabytkowych przyrządów nawigacyjnych, która to wystawa czynna była w dniach 22-27 września, w Gmachu Sejmu RP przy ulicy Wiejskiej. Wystawa została przygotowana wspólnie przez Ministerstwo Infrastruktury i Stowarzyszenie Marynistów Polskich. Oficjalne otwarcie miało miejsce w dniu 24 września, z udziałem Marszałka Sejmu RP Bronisława Komorowskiego. Po uroczystości otwarcia odbyło się wspólne posiedzenie Komisji Infrastruktury oraz Parlamentarnego Zespołu ds. Gospodarki Morskiej, podczas którego pani Anna Wypych-Namietko, Podsekretarz Stanu ds. Gospodarki Morskiej w Ministerstwie Infrastruktury, przedstawiła parlamentarzystom założenia zintegrowanej polityki morskiej, zakres prac Międzyresortowego Zespołu ds. Polityki Morskiej RP, oraz stan prac nad ustawą o pracy marynarzy na polskich statkach.

Obchody WMD'2009 zorganizowała także Marynarka Wojenna. Zgodnie z decyzją dowódcy Marynarki Wojennej, w dniu 23 września, dla uczczenia Światowego Dnia Morza, na wszystkich okrętach MW RP podniesiono wielką gałę branderową. Natomiast w Akademii Marynarki Wojennej odbyło się seminarium, zorganizowane przez AMW, przy współudziale Urzędu Morskiego w Gdyni oraz Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej. W ramach seminarium wygłoszono trzy referaty. Na dziedzińcu AMW podniesiono uroczystie flagę IMO, a po zakończeniu seminarium odbył się tam pokaz musztry paradnej Orkiestry Reprezentacyjnej Marynarki Wojennej.

Fot. 2. Poniesienie flagi IMO na dziedzińcu AMW z okazji Dnia Morza [Archiwum AMW]

Fot. 3. Uczestnicy seminarium w AMW z okazji Światowego Dnia Morza [Archiwum AMW]

Można też wspomnieć, iż od niedawna, oprócz Światowego Dnia Morza, obchodzony jest **Europejski Dzień Morza**. Po raz pierwszy obchodzony był w roku 2008, na podstawie wspólnej Deklaracji Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej, z dnia 3 grudnia 2007 roku, ogłaszającej dzień 20 marca „Europejskim Dniem Morza”. Idea tego dnia wypływa z unijnej polityki morskiej, która przewiduje zintegrowane działania w odpowiedzi na zagrożenia zanieczyszczeniem i degradacją ekosystemów, wywołane nadmierną eksploatacją zasobów morza i zmianami klimatycznymi. Obchodzony corocznie Europejski Dzień Morza ma zwiększać wiedzę społeczeństw o znaczeniu europejskich mórz, podkreślać znaczenia

gospodarcze europejskiego przemysłu morskiego i rolę regionów przybrzeżnych. Ma to być również okazja do promowania znaczenia morza dla tożsamości Europy i zwrócenia uwagi na to, jaka może być rola mórz i oceanów w życiu codziennym, jak i znaczenie żeglugi oraz gospodarki morskiej dla wzrostu ekonomicznego społeczeństw zamieszkujących obszary przybrzeżne oraz wyspy. W roku 2009 obchody z tej okazji odbywały się w Rzymie, w dniach 18-20 maja. Miała tam miejsce specjalna konferencja, z udziałem m.in. Prezydenta Komisji Europejskiej Jose Manuel Barroso, wielu członków Komisji Europejskiej i Parlamentu Europejskiego oraz ministrów z krajów państw członkowskich, a także przedstawiciele organizacji morskich. Zaprezentowano i dyskutowano szereg ważnych zagadnień z zakresu polityki morskiej, zmierzających do zapewnienia zrównoważonego rozwoju regionów morskich oraz ochrony środowiska morskiego. Sugestie przedstawione podczas warsztatów, dyskusji panelowych oraz sesji plenarnych przyczynią się do dalszego rozwoju Zintegrowanej Polityki Morskiej Unii Europejskiej.

1.4. Wizyta Sekretarza Generalnego IMO – do ważnych wydarzeń o charakterze międzynarodowym należy także zaliczyć **wizytę w Polsce Sekretarza Generalnego IMO** Efthimiosa E. Mitropoulosa. Gościł on w Polsce w dniach 4-7 lipca 2009, na zaproszenie Ministra Infrastruktury Cezarego Grabarczyka. W ramach tej wizyty Sekretarz IMO odwiedził w dniu 5 lipca Gdynię, gdzie uroczystie otworzył regaty *The Tall Ships' Races Gdynia 2009*. W dniu 6 lipca zaś pan. E. Mitropoulos wizytował Urząd Morski w Gdyni, gdzie zapoznał się z historią polskiej administracji morskiej oraz funkcjonowaniem Centrum Bezpieczeństwa Morskiego. Następnie gościł jeszcze w Akademii Marynarki Wojennej oraz w Akademii Morskiej, gdzie wygłosił uroczysty odczyt skierowany do całej społeczności morskiej

2. DZIAŁALNOŚĆ IHO

2.1. 4. Nadzwyczajna Międzynarodowa Konferencja Hydrograficzna

Odbywała się w dniach od 2 do 5 czerwca, w Audytorium Rainiera III w Monako. Obecne było ponad 300 delegatów, reprezentujących prawie wszystkie z 80 państw członkowskich IHO (pod przewodnictwem narodowych Hydrografów, wśród których było kilkunastu kontradmirałów oraz wiceadmirałów), a także przedstawiciele 8 państw-obszerników oraz 11 organizacji międzynarodowych. Jako goście honorowi obecni byli przedstawiciele Rządu Monako a także pięciu byłych dyrektorów IHB. Niestety delegacja Polski tym razem nie była obecna.

Wśród podstawowych zagadnień omawianych na konferencji należy wymienić:

– Hydrografia i kartografia na wodach śródlądowych – Odnośny raport podkreślał, iż istnieje wiele wspólnych elementów hydrografii i kartografii

morskiej, które mogą mieć zastosowanie w procesie nawigacji również na wodach śródlądowych. Raport rekomenduje, aby program działania IHO, tam gdzie to możliwe, uwzględniał także przedsięwzięcia dostosowania standardów i procedur stosowanych w nawigacji morskiej do żeglugi śródlądowej. Wymaga to możliwie bliskiej współpracy służb hydrograficznych w instytucjami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo żeglugi śródlądowej, które zwykle są oddzielne, a nawet podlegają całkiem innym resortom.

– Infrastruktura morskich danych przestrzennych – zajmowała się tym niedawno, powołana grupa robocza, miała wypracować wnioski i rekomendacje dla IHO, określające możliwy udział Organizacji w budowę światowej Infrastruktury Morskich Danych Przestrzennych (MSDI – *Marine Spatial data Infrastructure*), a także wytyczne dla krajowych Biur Hydrograficznych, jako jednych z podstawowych dostarczycieli danych dla komponentu morskiego krajowej infrastruktury danych przestrzennych. Uzgodniono konieczność opracowania specjalnego dokumentu w tej sprawie.

– Zmiany strukturalne i organizacyjne IHO – propozycje w tym zakresie przygotowała Grupa Robocza ds. Planowania Strategicznego IHO (*IHO Strategic Plan Working Group*), pracująca zgodnie z decyzjami kilku ostatnich konferencji IHO. Szczególnie istotne decyzje zapadły w 2005 roku, kiedy to przyjęto poprawki do Konwencji IHO. Obecnie trwa proces rządowych ratyfikacji tych poprawek w poszczególnych krajach. Raport przygotowany przez grupę proponuje nowe procedury w zakresie rozwoju planu strategicznego IHO. Innym kluczowym elementem propozycji grupy roboczej było wprowadzenie stałego monitorowania procesu oceny ryzyka związanego z realizacją planu pracy IHO i jego efektów.

Podczas obrad port w Monako odwiedziły dwie jednostki badawcze: rosyjski *Donuzlav* oraz amerykański *Henson*.

Jak zwykle, podczas obrad konferencji trwała także wystawa hydrograficzna; światowi wystawcy wykorzystują możliwość, jaką daje światowe spotkanie krajowych hydrografów, aby przedstawić rozwój nowych technologii i ich możliwości w zastosowaniach hydrograficznych.

W ramach obrad, 5 czerwca celebrowano obchody Światowego Dnia Hydrografii 2009, które tego roku obchodzone były pod hasłem: „Hydrografia w ochronie środowiska morskiego”. Obchody te miały pokazać sposoby, jakimi hydrografowie pomagają minimalizować szkodliwe dla środowiska morskiego efekty działalności ludzkiej na morzu.

2.2. XIV konferencja Komisji Hydrograficznej Morza Bałtyckiego (BSHC – *Baltic Sea Hydrographic Commission*) – odbyła się w dniach 15-17 września 2009 roku, w Kopenhadze, w sali konferencyjnej hotelu „*Copenhagen Island*”. W obradach wzięły udział delegacje państw członkowskich (Danii, Estonii, Finlandii, Niemiec, Łotwy, Polski, Szwecji), także przedstawiciel Wielkiej Brytanii. Międzynarodowe Biuro Hydrograficzne w Monako reprezentował

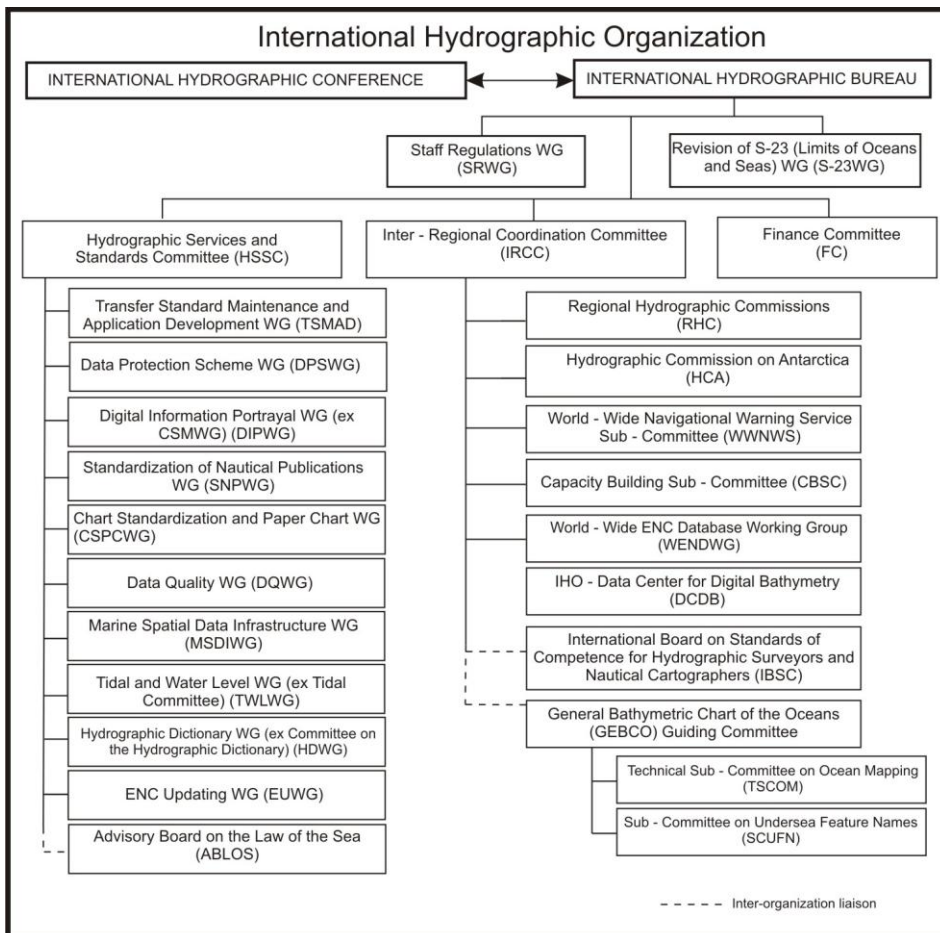
komandor Robert Ward (z Australii), Dyrektor Komitetu Dyrekcyjnego. Przewodniczył konferencji dr Mathias Jonas, szef Departamentu Hydrograficznego Federalnego Urzędu Żeglugi i Hydrografii Niemiec (BSH). Program obrad konferencji obejmował następujące główne zagadnienia:

- A. Sprawy formalne;
- B. Strategiczne aspekty rozwoju działalności IHO;
- C. Strategiczne aspekty działalności technicznej Biur Hydrograficznych;
- D. Strategiczne aspekty działalności administracyjnej i marketingowej Biur Hydrograficznych;
- E. Współpraca BSHC z innymi organizacjami międzynarodowymi;
- F. Raporty Grup Roboczych BSHC;
- G. Status pomiarów hydrograficznych i kartografii morskiej;
- H. Sprawy różne i nieplanowane;
- I. Sprawy końcowe związane z zamknięciem konferencji.

W ramach punktu B komandor Robert Ward omówił najważniejsze zagadnienia, którymi IHO zajmowała się przez ostatni rok (od ostatniej konferencji BSHC w Rostoku). Najważniejszym przedsięwzięciem IHO była oczywiście 4. Nadzwyczajna Międzynarodowa Konferencja Hydrograficzna, która odbyła się w czerwcu w Monako. Komandor Ward poinformował też o stanie procesu ratyfikacji uchwalonych w 2007 roku Poprawek do Konwencji IHO (tylko 25 państw ratyfikowało dotąd ten dokument), a także rozwoju organizacyjnego IHO. Zgodnie z decyzjami poprzedniej konferencji IHO zmiany te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2009 roku. Utworzone zostały dwa podstawowe komitety IHO:

– **Komitet Serwisów i Standardów Hydrograficznych (HSSC – *Hydrographic Services and Standards Committee*)**, który zastąpił dotychczas najważniejszy komitet techniczny IHO – CHRIS (*Committee on Hydrographic Requirements for Information Systems*). Przewodniczącym HSSC został komandor Vaughan Nail, z Biura Hydrograficznego Wielkiej Brytanii, który poprzednio przewodniczył komitetowi CHRIS;

– **Komitet Koordynacji Współpracy Międzyregionalnej (IRCC – *Inter-Regional Coordination Committee*)**, którego przewodniczącym został wiceadmirał Gilles Bessero ze Służby Hydrograficzno-Oceanograficznej Marynarki Wojennej Francji.

Rys. 5. Schemat nowej struktury organizacyjnej IHO. [www.iho-ohi.net]

Podstawowym problemem współpracy międzynarodowej jest obecnie nierównomierny podział „aktywności hydrograficznej”; obecnie na świecie jest ok. 170 państw morskich, jednak do IHO należy tylko 80, przy czym niektóre z nich nie wykazują żadnej aktywności i nie biorą udziału w pracach IHO. W wielu z pozostałych państw serwis hydrograficzny jest znikomy. A jest to szczególnie ważne dla zapewnienia jednolitego i wysokiego poziomu działalności hydrograficznej na świecie, mającej bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo i efektywność działalności ludzkiej na morzu. Problemem wsparcia takich państw i regionów IHO zajmuje się od lat (Program *Capacity Buildnig*). Komandor Ward stwierdził też, iż ważna jest rola Hydrografa Narodowego (*National Hydrographer*); czasami, ze względu na konkretne umiejscowienie służby w strukturach instytucji państwowych danego kraju, Hydrograf nie może się „przebić” w celu zapewnienia właściwych środków i możliwości wykonywania zadań, które są oczekiwane od służb

hydrograficznych, gdyż niska jest świadomość znaczenia i roli działalności hydrograficznej w kręgach decyzyjnych danego kraju; należy rozważyć jak IHO może wówczas wspierać działania krajowego Hydrografa.

W podsumowaniu komandor Ward stwierdził, iż region Bałtyku i sama BSHC należą do przodujących w aktywności, rozwiązywaniu problemów oraz wprowadzaniu nowoczesnych technologii hydrograficznych.

W punkcie C zostały zaprezentowane narodowe raporty z działalności hydrograficznej, opisujące działalność poszczególnych, narodowych Biur Hydrograficznych od czasu poprzedniej konferencji. Obejmowały one zarówno informacje o zmianach organizacyjnych jak i technicznych aspektach działalności. Wiele państw wskazywało na trudności wynikające z coraz bardziej dotkliwego braku środków finansowych na funkcjonowanie narodowych służb hydrograficznych, przy dużym zakresie stawianym tym służbom zadań.

Następnie Niemcy zaprezentowały raport w sprawie statusu rozwoju Infrastruktury Morskich Danych Przestrzennych (*Marine Spatial Data Infrastructure*) w niemieckiej służbie hydrograficznej (BSH). Projekt ten podjęto jako krajową realizację dyrektyw europejskich w sprawie INSPIRE. Budowany przez BSH system obejmuje szereg źródłowych baz danych przestrzennych oraz odpowiednie aplikacje dla ich przetwarzania, gromadzenia i redagowania w formatach i formach przydatnych dla różnorodnych użytkowników. Na zakończenie tego punktu przedstawiciele państw przekazali krótkie informacje na temat stanu rozwoju narodowej infrastruktury danych przestrzennych w poszczególnych krajach, szczególnie w aspekcie implementacji Dyrektywy INSPIRE.

Kolejnym zagadnieniem w punkcie C była sprawa zorganizowania spotkania roboczego (*Workshop*) poświęconego wdrażaniu nowej wersji standardu wykonywania prac hydrograficznych (S-44), który wszedł w życie w 2008 roku. Poprzednia konferencja BSHC zleciła rozważenie tego zagadnienia Finlandii, Niemcom i Łotwie. Przedstawiony raport wykazał, iż nie było dużego zainteresowania, jeśli chodzi o chęć zorganizowania takiego spotkania a także wydzielenia odpowiednich wykładawców. Postanowiono, więc przełożyć taki potencjalny kurs na dalszy termin, aż pojawi się odpowiednia ilość uczestników.

Następnym zagadnieniem była propozycja Szwecji utworzenia bazy danych głębokości Bałtyku (*Baltic Sea Depth Database*). Propozycja ta wynika z faktu, iż ostatnie lata wykazały duże zapotrzebowanie na wiarygodną informacje batymetryczną Bałtyku, nie tylko dla celów nawigacyjnych, ale i dla wielu innych, w tym dla ochrony środowiska. BSHC zajmowała się już tym zagadnieniem wcześniej – w latach 1995-2003 działała specjalna grupa robocza, ale nie ukończyła ona wówczas swego zadania w tym zakresie i taka jednolita baza danych dla całego Bałtyku nadal jest potrzebna. Szwedzka propozycja spotkała się z pozytywną odpowiedzią praktycznie wszystkich delegacji, które zadeklarowały swój udział oraz możliwość udostępnienia swoich danych

batymetrycznych. Ostatecznie uchwalono powołanie nowej grupy roboczej (pod przewodnictwem Szwecji), która przygotowuje zasady działania tej grupy.

W punkcie D omawiano zagadnienie wykorzystania map elektronicznych przez małe jednostki (rybackie i turystyczne), niepodlegające konwencji SOLAS, w kontekście niedawno podjętych przez IMO decyzji o wprowadzeniu obowiązku stopniowego wyposażania statków w ECDIS (propozycja zgłoszona wcześniej na konferencji w Monako przez Grecję). Problem ten wymaga dalszego rozważania; postanowiono przygotować odpowiedni kwestionariusz z pytaniami, które umożliwią zebranie wszystkich opinii poszczególnych państw.

W punkcie E omawiano kilka różnorodnych, międzynarodowych projektów, w których biorą udział niektóre państwa członkowskie BSHC (w tym projekt nazwany *INTEREG Project on Spatial Planning*, finansowany przez Unię Europejską, w którym, z ramienia Polski, udział biorą Urzędy Morskie w Gdyni i Szczecinie oraz Instytut Morski w Gdańsku). Finlandia poinformowała też o przyjęciu przez Komisję Europejską (w dniu 10 czerwca 2009 roku) Strategii EU dla Regionu Morza Bałtyckiego, będącą pierwszą wszechstronną strategią, obejmującą wiele dziedzin polityki morskiej państw, skierowaną na cele makroregionalne. Celem Strategii jest koordynacja działań państw, regionów i organizacji, a także instytucji finansowych, dla promowania zrównoważonego rozwoju Regionu Bałtyckiego. Wiele zagadnień dotyczy spraw morskich. Plan działania wyróżnia 15 **Obszarów Priorytetowych**, w których określono 80 **wspólnych działań**. Celem Obszaru 13 jest ***Stanie się przodującym regionem w dziedzinie bezpieczeństwa morskiego***. Projekt ten koordynuje Finlandia. Wśród zaplanowanych przedsięwzięć w tym projekcie jest m.in. zapewnienie, aby statki, szczególnie transportujące ładunki niebezpieczne, spełniały najwyższe standardy bezpieczeństwa żeglugi. Ponadto, jednym z zadań jest przyspieszenie pomiarów hydrograficznych, nowymi metodami głównych tras żeglugowych i portów na Bałtyku.

Punkt F obejmował raporty grup roboczych i komitetów BSHC. Pierwszym był raport Grupy Roboczej BSHC i HELCOM do monitorowania implementacji zharmonizowanego planu pomiarów (MWG – *BSHC Working Group for Monitoring the Implementation of the Harmonized Re-survey Scheme*). Grupa została powołana dla koordynacji działań państw bałtyckich w sprawie wspólnego systemu tras i torów żeglugowych na Bałtyku, wprowadzanego przez Komisję Helsińską w 2001 roku. Na służbach hydrograficznych spoczywa tu obowiązek przeprowadzenia pomiarów hydrograficznych na tych nowych trasach, zgodnych ze standardami IHO. W praktyce sprowadza się to do przeprowadzenia całkiem nowych pomiarów z wykorzystaniem systemów wielowiązkowych i cyfrowych sonarów holowanych. Grupa Robocza przyjęła wspólny plan i harmonogram takich prac (według zgłaszanych przez poszczególne państwa propozycji), a Szwecja zorganizowała i utrzymuje bazę danych o przebiegu tras i prowadzonych na

nich pomiarach. Obecny raport obejmował przegląd działań grupy od poprzedniej konferencji BSHC. Ostatnie spotkanie grupy miało miejsce 16 czerwca 2009 roku w Helsinkach. Omawiano tam m.in. status realizacji planu narodowego prac pomiarowych; na niektórych akwenach stwierdzono niewielkie opóźnienie. Decyzji poza grupą (w ramach administracji morskich państw) wymagają też niekiedy uzgodnienia harmonizacji tras żeglugowych. Utrzymywana przez Finlandię baza danych prac pomiarowych powinna też być systematycznie aktualizowana przez państwa członkowskie. Finlandia opracuje też odpowiedni raport z prac grupy roboczej dla Komisji Helsińskiej.

Następny raport przedstawiał działalność Grupy Roboczej ds. Harmonizacji Poziomu Odniesienia Map Bałtyckich (*BSHC Working Group for the Harmonization of the Chart Datums of the Baltic Sea*). Konferencja przyjęła proponowany przez grupę nowy zakres i program pracy, w tym także określenie różnic w zakresie określeń poziomu odniesienia z regulacjami INSPIRE.

Kolejny raport dotyczył działalności Komitetu Map Międzynarodowych Morza Bałtyckiego (BSICC – *Baltic Sea International Chart Committee*). Komitet zajmuje się koordynacją wspólnego, światowego schematu wydawania map serii międzynarodowej (tzw. seria INT), dla regionu Morza Bałtyckiego; każde państwo ma przydzielony zestaw map, na swoje obszary odpowiedzialności, w ustalonej międzynarodowej numeracji oraz jednolitym standardzie. Obecny raport zawierał kilka propozycji zmian numeracji i zmiany kraju producenta. Wszystkie propozycje BSICC zostały przez Konferencję zaakceptowane

Następny raport dotyczył działalności Harmonizacyjnej Grupy Roboczej Morza Bałtyckiego (BSEHWG – *Baltic Sea Harmonisation Working Group*), która została powołana w 2007 roku dla zbadania problemu harmonizacji map elektronicznych (ENC) na Morzu Bałtyckim i wykrycia wszelkich „nieciągłości” komórek ENC na Bałtyku oraz wypracowania rozwiązań zaistniałych problemów. Grupa przygotowała szczegółowe sprawozdanie z dotychczas przeprowadzonych przedsięwzięć. Wśród tych przedsięwzięć ważną rolę odegrały trzy spotkania robocze w Kopenhadze (w 2008 roku). Rozsyłano także kwestionariusze z zapytaniami do Biur Hydrograficznych i do bałtyckich użytkowników ENC, dla dobrej identyfikacji wszystkich problemów, z różnych punktów widzenia. Utrzymywano także kontakty z dotychczasowym Komitetem IHO ds. wymagań Hydrograficznych dla Systemów Informatycznych (CHRIS), Komitetem ds. Światowej Bazy Danych map Elektronicznych (WEND), centrami regionalnymi map elektronicznych (RENC) oraz komisjami hydrograficznymi: Nordycką i Morza Północnego. Ostatecznie Grupa wypracowała szereg rekomendacji dla państw producentów ENC, które mają zapewnić harmonizację komórek ENC, które to rekomendacje zostały przez BSHC zaakceptowane. Intensywna praca tej Grupy została wysoko oceniona przez całą Konferencję.

Punkt J to przede wszystkim ustalenie miejsca i czasu następnego spotkania oraz wybory przewodniczącego Komisji. Zgodnie z historycznym przebiegiem poprzednich konferencji, kolejna powinna się odbyć w Polsce (ostatnia konferencja w Polsce miała miejsce w 1995 roku); taka propozycja została, więc zgłoszona i kolejna, XV Konferencja BSHC odbędzie się w Gdyni, w drugiej połowie września 2010 roku. Następnie, zgodnie ze Statutem BSHC, przyjęto, iż przewodnictwo Komisji obejmuje bieżący gospodarz, czyli Dania, (personalnie zaś pani Charlotte Wijn Havsteen), zaś funkcję wiceprzewodniczącego BSHC powierzono komandorowi Piotrowi Pernaczyńskiemu, szefowi BHMW.

Fot. 4. Uczestnicy XIV Konferencji BSHC w Kopenhadze

W 2009 roku odbyły się także m.in.:

– 7. spotkanie Grupy Roboczej IHO ds. Systemu Ochrony Danych (w Monako, w dniach 31.03.-01.04.2009 r.), która to grupa ma za zadanie rozwijanie standardu ochrony danych, nazwanego S-63 (*S-63 IHO Data Protection Scheme*). Podczas spotkania omówiono proces implementacji S-63 w wersji 1.1, która weszła na początku 2008 roku. Do marca 2009 roku akredytację IHO (czyli rodzaj akceptacji na stosowanie S-63) uzyskało 119 firm (wśród których są głównie producenci ECDIS i ECS oraz oprogramowania) i 22 tzw. operatorów baz danych (firmy prywatne, biura hydrograficzne i regionalne centra map elektronicznych). Stwierdzono jednak, iż nie wszyscy użytkownicy S-63 używają nowej wersji 1.1, co może powodować niekiedy problemy kompatybilności pomiędzy Serwerami Danych. Uzgodniono też kilka poprawek, które mają zostać dołączone do S-63 wersja 1.1. w ciągu 2009 roku.

– 3. spotkanie Grupy Roboczej IHO ds. Infrastruktury Morskich Danych Przestrzennych (*IHO Marine Spatial Data Infrastructure*) – miało miejsce w Monako, w dniach 02-03.04.2009.). Podstawowym celem spotkania było wypracowanie wytycznych dla Biur Hydrograficznych w sprawie budowy infrastruktury morskich danych przestrzennych. Wytyczne te mają zawierać podstawowe informacje o koncepcji Infrastruktury Danych Przestrzennych (SDI – *Spatial data Infrastructure*) oraz wyjaśniać rolę Biur Hydrograficznych w tej koncepcji a także szczegółowo opisać wymagania i procedury, jakie powinny być przez te biura spełnione, aby włączyć się do tego globalnego projektu, w zakresie Infrastruktury Morskich Danych Przestrzennych (MSDI). Podczas spotkania uzgodniono treść projektu takich wytycznych, z zamiarem przedstawienia ich na 4. Nadzwyczajnej Międzynarodowej Konferencji Hydrograficznej.

– 53. Spotkanie Nordyckiej Komisji Hydrograficznej, która jest najstarszą regionalną komisją IHO. Skupia ona następujące kraje: Dania, Finlandia, Islandia, Norwegia i Szwecja. Ostatnie spotkanie NHC odbyło się w dniach 21-23 kwietnia 2009 w Helsinkach.

2.6. Nowe publikacje IHO

W 2009 roku dokonano reorganizacji schematu katalogu publikacji wydawanych przez IHO. Nastąpiły zmiany grup i numeracji niektórych poszczególnych wydawnictw. Obecnie cały katalog obejmuje następujące grupy publikacji:

- **B** – Publikacje Batymetryczne (*Bathymetric Publications*); obejmujące przede wszystkim publikacje związane ze światową mapą batymetryczną zwaną GEBCO (*General bathymetric Chart of the Oceans*);
- **C** – Publikacje dla Wsparcia Technicznego (*Capacity Building Publications*), mające na celu zapewnienie wytycznych technicznych dla państw w zakresie wykonywania pomiarów hydrograficznych. Wśród nich np. znajduje się Podręcznik Hydrografii (*Manual on Hydrography*), oznaczony jako C-13 (dawniej M-13);
- **M** – Publikacje Różne (*Miscellaneous Publications*); opisujące zasadnicze zadania IHO, zasady funkcjonowania i zadania narodowych służb hydrograficznych. Wśród nich są: Podstawowe Dokumenty IHO M-1 (*Basic Documents of the IHO*), Narodowa Polityka Morska I Hydrograficzna M-2 (*National Maritime Policies and Hydrographic Services*), Rezolucje IHO M-3 (*Resolutions of the IHO*), Historia IHO M-10 (*The History of the IHO*);
- **P** – Publikacje Okresowe (*Periodical Publications*); wśród nich jest Międzynarodowy Przegląd Hydrograficzny P-1 (*International Hydrographic Review*), coroczny Rocznik IHO P-5 (*IHO Yearbook*) oraz Sprawozdania z Konferencji IHO P-6;

- **S** – Standardy i Specyfikacje (*Standards and Specifications*); grupa najlepiej znanych i najczęściej wykorzystywanych standardów, opisujących techniczne wymagania co do prowadzenia prac hydrograficznych, redagowania map i publikacji oraz wyszkolenia personelu hydrograficznego. Znajdziemy tu m.in. następujące publikacje:
 - S-4 – specyfikacja i wymagania dla map morskich w standardzie międzynarodowym (mapy serii INT), dawniej jako M-4,
 - S-5 – standard kompetencji hydrografów morskich,
 - S-8 – standard kompetencji kartografów morskich,
 - S-12 – standard dla locji i spisów światła,
 - S-23 – granice mórz i oceanów,
 - S-32 – Słownik Hydrograficzny,
 - S-44 – standard wykonywania pomiarów hydrograficznych,
 - S-52 – specyfikacja zawartości i zobrazowania map elektronicznych w ECDIS,
 - S-53 – wytyczne dla światowego systemu ostrzeżeń nawigacyjnych,
 - S-57 – standard wymiany cyfrowych danych hydrograficznych,
 - S-61 – specyfikacja dla map rastrowych,
 - S-62 – kody dla producentów ENC,
 - S-63 – schemat ochrony danych IHO,
 - S-64 – dane testowe dla ECDIS,
 - S-65 – wytyczne do produkcji ENC.

2.7. Zmiany personalne

W roku 2009 nastąpiło kilka zmian personalnych na stanowiskach szefów służb hydrograficznych.

- Hydrograf Wenezueli – z dniem 17 kwietnia 2009 roku kontradmirał Jesus Gerardo ORTEGA HERNANDEZ objął stanowisko Dyrektora Służby Hydrograficznej i Nawigacyjnej Republiki Wenezueli. Ukończył on Akademię MW Wenezueli w 1984 roku, służył na okrętach patrolowych i fregatach rakietowych MW Wenezueli, był też szefem łączności oraz dyrektorem Szkoły kadetów Marynarki Wojennej Wenezueli.
- Hydrograf Korei – 26 czerwca 2009 roku, na stanowisko Dyrektora Generalnego Administracji Hydrografii i Oceanografii został pan Jae Gil CHOI. Urodzony w 1955 roku, absolwent *Korean Aerospace University* (1979). Jego pierwszym miejscem pracy była regionalna administracja lotnicza Seulu, później pracował w wielu rządowych agencjach i instytucjach związanych z bezpieczeństwem lotniczym.
- Hydrograf Chin – w czerwcu 2009 roku Dyrektorem Generalnym Administracji Bezpieczeństwa Morskiego (MSA) Republiki Ludowej Chin został kapitan żegluga wielkiej Ajping CHEN. Ukończył on Uniwersytet Morski Dalian (1982 r.) a także Politechnikę w Wuhan

(2000 r.). Pracował w kilku agencjach żeglugowych, od 1998 roku w MSA.

- Hydrograf Pakistanu – od 11 czerwca 2009 roku komandor Muhammad ARSHAD objął funkcję Hydrografa Marynarki Wojennej Pakistanu. Służył najpierw na fregacie a od 1990 roku w służbie hydrograficznej Pakistanu, najpierw na okręcie hydrograficznym SV BEHR PAIMA, ukończył kursy oceanografii fizycznej oraz kartografii morskiej, a także kurs hydrografa kategorii A w Szkole Hydrograficznej w Plymouth, a także kursy operacyjne MW Pakistanu.
- Hydrograf Indonezji – od grudnia 2008 roku Hydrografem Indonezji jest kontradmirał Sugeng SUPRIYANTO, ukończył Akademię Marynarki Wojennej Indonezji w 1980 roku, w służbie hydrograficznej od 1995 roku. Służył na okręcie hydrograficznym *Baruna Jaya III Hydro*, potem był szefem Departamentu Kartograficznego oraz dowódcą jednostki grupującej okręty hydrograficzne.
- Hydrograf Chile – w grudniu 2008 roku na stanowisko Dyrektora Służby Hydrografii i Oceanografii Marynarki Wojennej Chile został komandor Mariano Eduardo ROJAS BUSTOS. Ukończył Akademię Marynarki Wojennej w 1982 roku, specjalizował się w nawigacji. Przez kilkanaście lat pływał na różnych okrętach (niszczyciele, okręt zaopatrzeniowy, okręt desantowy, okręt oceanograficzny, był też zastępcą dowódcy na szkolnym żaglowcu *Esmeralda*). Następnie zajmował szereg stanowisk brzegowych – szkolnictwie oraz dowództwach regionalnych Chile.
- Hydrograf Ekwadoru – Dyrektorem Instytutu Oceanograficznego Marynarki Wojennej Ekwadoru został komandor Manuel Patricio GOYES ARROYO; ukończył Akademię Marynarki Wojennej, a także studia oceanograficzne oraz studia w zakresie dyplomacji i organizacji międzynarodowych. Zajmował szereg stanowisk zarówno w służbie oceanograficznej jak i administracji morskiej; był też m.in. attache swego kraju w Londynie oraz stałym przedstawicielem Ekwadoru przy IMO.
- Hydrograf Peru – kontradmirał Guillermo Adolfo HASEMBANK ROTTA został Dyrektorem Hydrografii i Nawigacji MW Peru. W MW od 1977 roku, ukończył kursy hydrograficzne i sztabowe. Służył na fregatach i okrętach oceanograficznych a także w różnorodnych instytucjach i sztabach na stanowiskach związanych z prowadzeniem badań oceanograficznych i hydrograficznych, a także logistyką i szkolnictwem.
- Hydrograf Grecji – od marca 2009 komodor Demetrios PALIATSOS jest Dyrektorem Służby Hydrograficznej Marynarki Wojennej Grecji. Akademię ukończył w 1979 roku, służył najpierw jako oficer nawigacyjny na niszczycielach MW Grecji oraz oficer uzbrojenia na

okręcie podwodnym. Potem zajmował kolejne stanowiska okrętowe (do stanowiska dowódcy okrętu rozpoznawczego Grecji *Eremis*, a następnie, po kilkuletnim okresie szkolenia i pracy na stanowiskach sztabowych ponownie dowodził okrętem (na niszczycielu *Formion*). Następnie służył w dowództwie NATO w Neapolu. W marcu 2008 roku awansowany do stopnia komodora.

- Hydrograf Malezji – w marcu 2009 komandor Zaa'im bin HASAN został Dyrektorem Generalnym Narodowego Centrum Hydrograficznego. Ukończył szereg kursów sztabowych i hydrograficznych, dowodził okrętami a następnie zajmował szereg stanowisk sztabowych oraz w służbie hydrograficznej MW Malezji, ostatnio był Dyrektorem Departamentu Hydrograficznego Narodowego Centrum Hydrograficznego Malezji.
- Hydrograf USA – od 1 listopada 2009 funkcję Hydrografa USA pełni komandor Captain John E. Lowell, Jr., który objął funkcję Dyrektora Biura Pomiarów Przybrzeżnych NOAA (*NOAA's Office of Coast Survey*); będzie też odpowiedzialny za wszystkie prace hydrograficzne i kartograficzne na wodach amerykańskich, a także za reprezentowanie USA w organizacjach międzynarodowych.